

'Gouden

Al 44 jaar maken **twee Sjaantjes en één Monica** hun Hofstad schoon. Ze houden de boel in de gaten en bekommeren zich om nieuwe buurtgenoten. Ze zijn het goud én het geweten van de wijk aan de rand van het centrum. En zeker niet op hun mondje gevallen.

Linda Akkermans
Den Bosch

'Dus ik zeg tegen hem: ge kunt kiezen of delen. Als jij echt naar de Maaspoort wilt, dan *moete* 't doen, maar dan pak ik m'n boeltje. Ik ga hier niet weg." Sjaan Halewijn (75) kan er al die jaren later hartelijk om lachen, maar het was haar dus bittere ernst, hè? „De Hofstad heeft me bijna mijn huwelijk gekost, echt waar.”

Inmiddels is manlief ook weer helemaal happy in een benedenwoning in de wijk. Sjaan kan dan weliswaar op haar strepen staan, dát was zijn eis: als we hier blijven, dan wel een ander huis hier in de Hofstad.

Dat had Sjaan op haar beurt weer zo geregeld met de 'woningbouw'. Had ze soms een streepje voor omdat ze hier al tig jaren met haar vriendinnen dag in dag uit bezig is om het leven in dit – zoals ze het zelf noemen – keurige volksbuurtje te veraangename? „Nee nee! Ik stond gewoon al 25 jaar ingeschreven!”

Sjaan Halewijn dus, ze was een van de allereerste bewoners in deze wijk. Net als die vriendinnen trouwens: de andere Sjaan – namelijk Sjaan Boot (59) – en Monica van de Hoorn (72).

Huisregels buurt

Al 44 jaar lopen ze elke ochtend door de buurt. Eén keer in de maand organiseren ze een schoonmaakactie, ze bezoeken zieke mensen en sturen een kaartje als ergens de ooievaar is langs geweest.

Ze bellen de gemeente als er ergens grof vuil gedumpt is („die komen dan ook meteen, dat mag ook wel eens gezegd!”) én ze zorgen ervoor dat er twee keer per jaar een uitje georganiseerd wordt voor de kinderen die fanatiek mee afval opvegen. Ze zitten bij alle vergade-

Schrijf maar op dat wij hier gewoon hele goeie aard hebben

– Sjaan Boot (59)

De Hofstad

De Hofstad, dat is zo'n echt Bosch' volkswijkje, verstopt tegen het centrum aan. Een korte serie over deze buurt, die nog dit jaar wordt opgeknapt. Vandaag deel 2.

ringen die ook maar iets te maken hebben met de wijk en babbelen regelmatig bij met wijkmanager Riekje Bosch.

Als er nieuwe mensen komen, gaan ze ook altijd langs met een presentje. Even goeiendag zeggen. Nou ja, en als ze dan toch de aandacht hebben van zo'n nieuwe wijkgenoot, dan leggen ze ook even de huisregels van de buurt uit: ruim je troep op, zet die bakken op tijd (dus op tijd!) aan de straat, trek zo nu en dan het onkruid uit tussen de tegels voor je huis a.u.b.

En als zo'n nieuwe buur dan zegt: prima, zorgen we voor, dan zegt Monica: „Ge zegt nu wel ja, maar *doede* het *ok*?”

Mauwen

Gedrieën werden ze door dit alles al gauw 'het goud van de Hofstad' genoemd. Nou ja, eigenlijk waren ze met z'n viertjes, want de moeder van Sjaan Boot hoorde er ook bij, en hoe. Maar die is al jaren geleden naar de hemel verhuisd.

Dat ze zich gingen inzetten voor de buurt kwam trouwens zo, vertelt Monica. Ze heeft kinderen, en die wil je natuurlijk wel een goed voorbeeld geven. En wie wil er nou niet in een *nette* wijk wonen?

dames' van de Hofstad

Nou dan. „Dus regelden wij een veegwagen en vegers en alles. Daar waren ze bij de gemeente en de woningbouw maar wat blij mee.” Sjaan Halewijn: „Je kunt wel gaan mauwen bij die of bij die, of je doet het gewoon zelf.” Sjaan Boot: „Zo zijn wij.”

En ja, daar zijn ze trots op. Op hun wijk ook, och jee ja. Want ook al weten ze wel dat het hier heus niet altijd een paradijsje was en is, dat wil niet zeggen dat dat leuk is om te lezen! Daarom dus kwamen ze in 1987 kwaad naar de redactie toen 'de krant' een stuk had geschreven over het 'zootje van de wijk'.

Al moesten ze toen ook toegeven dat het best een troep was. In delen dan, hè? Daar werden de pampers zo, hop over het balkon op straat gekieperd, open vuilniszakken lagen op straat.

Maar de boodschap van de Sjaantjes en Monica was ook toen al: rotte appels hou je altijd. „Er zijn genoeg mensen die wél hun best doen om de buurt een beetje proper te houden.”

Geen zwembadjes

Nog geen tien jaar geleden werden ze door Divers ook al in de bloemetjes gezet voor al hun goede werk voor de buurt. Stonden ze ook al in de krant. En zolang ze kunnen, blijven ze doorgaan, zeggen ze in hun eigen onderkomen in de wijk: een oude garage die

door Brabant Wonen werd opgeknapt om te vergaderen, te buurten en wat al niet meer.

Hier weggaan? Nooit, klinkt het resoluut. Want hier zitten ze dan, bijna met hun neus in de stad, in heerlijke huizen, lekker volks, maar dan op een nette manier, dus ook weer niet zo dat het hier met zwembaden en kratten bier voor het huis zit. Nee, daar moeten ze ook alle drie niet aan denken dat het zó zou zijn. „Schrijf maar op dat wij hier gewoon hele goeie aard hebben”, zeggen ze dan.

Spredien

O, dan trouwens nog één ding: het zou wel fijn zijn als er – net als vroeger – wat meer leven op het Hinthamereinde kwam. Monica: „Het is toch eeuwig zonde dat de bakker en de groenteboer en alles weg zijn, die zouden hier juist goud geld kunnen verdienen.”

O en dan trouwens nog iets anders: het is prima dat hier alles door elkaar leeft, want ze kennen hier alle nationaliteiten en dat gaat goed, maar het zou 'toch beter zijn als ze de mensen beter spreiden'.

O en dan het laatste: of Brabant Wonen beter kan communiceren wat nou precies de bedoeling is met de renovatie van de huizen. Want ze weten nog bijna niks. „En dat is toch gek, of *niet* dan Sjaan?”

Het moge duidelijk zijn: de Hofstad is nog lang niet van de gouden dames af.

▲ Monica van de Hoorn, Sjaan Halewijn en Sjaan Boot (v.l.n.r.) denken maar zo: rotte appels hou je altijd. „Er zijn genoeg mensen die wel hun best doen om de buurt een beetje proper te houden.”

◀ De dames gaan naar nieuwe bewoners toe om te vragen of ze de omgeving van hun huis mooi schoon willen houden.

FOTOS MARC BOLSUIS

Het is toch eeuwig zonde dat de bakker en de groenteboer hier weg zijn

– Monica van de Hoorn (72)